

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Ε' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι καὶ κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἐγκαίρως, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀποσταλλομένης ἀποδείξεώς των συμμετάσχωσι τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΡ. 264,

ὅπερ χάριν τῶν τακτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ 1^{ης} Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγραφησομένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν συνεστήθη.

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια].

ΙΑ'

Ἡ ἀδεια τοῦ Φριδερίκου ἔληξε μὲ τὴν ἀμφιβολίαν ταύτην καὶ τὴν περιπλοκὴν. Ὁ ἀξιωματικὸς ἐπανῆλθεν εἰς Τουλὼν κατεχόμενος ὑπὸ θλιβερῶν προαισθημάτων. Ἀφ' ἑτέρου ἡ Λευκὴ τὸν ἄφησε ν' ἀναχωρήσῃ, χωρὶς νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν πλημμυροῦσαν τὴν καρδίαν τῆς πικρίας. Ἐκότερος αὐτῶν ἀπέκρυπτε τὴν πληγὴν ἐξ ἧς ἔπασχεν, οὐδέτερος δὲ παρητεῖτο τῆς ὑπερηφανίας του καὶ ἐθυσίαζε τὸ νόμιμον κατ' αὐτὸν δικαίωμα του.

Γεγονός τι σοβαρὸν, ἐπελθὼν ἐδείκνυεν ἔτι μᾶλλον τὴν δυσᾶρεστον ταύτην κατάστασιν. Ὅποια ἀρὰ γε ὀλεθρὰ ἐπιρροὴ ἐπέδρασεν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ὑπουργοῦ; Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ὁ Πλεμὸν ἔμαθεν ὅτι τὰ ἀρχαίματα ἐν Τουλὼνι πειράματα ἔμελλον νὰ ἐξακολουθήσωσιν ἐν Χερβούργῳ. Διακριθεὶς ἰδιαιτέρως παρὰ τῶν προϊσταμένων του ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ τορπιλλοβόλου ἐπέμφθη εἰς τὸ νέον στάδιον ὅπως παραστῆ εἰς τὴν δευτέραν σειρὰν τῶν πειραμάτων. Ταῦτα συνίσταντο τὴν φορὰν ταύτην εἰς τὴν ἀπόδειξιν τῆς καταστρεπτικῆς δυνάμεως τῆς τορπίλλης, ὡς καὶ τοῦ βαθμοῦ καὶ τῶν ὄρων τῆς ἀντιστάσεως τοῦ ἀντικειμένου, καθ' οὗ ἐνήγγουν.

Ὁ Φριδερίκος ἐκάμφθη ἐκ τοῦ τραύματος, τὸ ὅποιον ἦτο σφοδρὸν. Ἡ κυρία Πλεμὸν ἀνεστήλωσε τὸ θάρρος του. Ὑπέμνησεν αὐτῷ ὅτι ἀνήκε κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ὅτι δὲν ἠδύνατο κάλλιον νὰ ἐξυπηρετήσῃ αὐτήν, εἰμὴ ἐκτελῶν ἀγογγύστως καὶ ἐπακριβῶς τὸ καθήκον του. Ἦκουσεν ἀφρημένους τὰς παρηγορίας τῆς μητρὸς του. Τὸ ἐμπόδιον δὲν θὰ διήρκει πολὺ. Τρεῖς ἐβδομάδας τὸ πολὺ ἔμελλε νὰ παραταθῆ ἡ ἀπουσία του. Τὸ 29, οὗτινος ἀπέμεινε πάντοτε κυβερ-

νήτης, δὲν μετεκινεῖτο, ἦτο δὲ τοῦτο ἀπόδειξις ὅτι ἔμελλε ν' ἀποσταλῆ καὶ αὐθις εἰς Τουλὼνα. Κατὰ τί λοιπὸν τόσον βραχὺς χωρισμὸς ἠδύνατο νὰ τὸν λυπήσῃ; Τί θὰ ἔλεγεν, ἂν διετάσσετο ν' ἀπουσίασῃ ἐπὶ δύο ἔτη;

Ἀκουσίως ἐν τούτοις ἠσθάνετο πικρὰν ἀμφιβολίαν ἐν τῇ καρδίᾳ. Πῶς θὰ ἦκουεν ἡ Λευκὴ τὴν εἰδήσιν τῆς ἀναχωρήσεώς του; Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τῆς ἀπομακρύνσεώς του, τῆς ἀπουσίας του τῶν ὀλίγων ἐβδομάδων δὲν θὰ περιέπιπτεν ἄρα ἐκείνη εἰς σκέψεις ζημιούσας τὸν μνηστῆρά της, δὲν θὰ εὑρίσκεν ἐν τῷ πρώτῳ τούτῳ χωρισμῷ τὸ προσιμῖον τῶν θλίψεων, αἵτινες ἔμελλον νὰ προσέλθωσιν ἐξ ἄλλων χωρισμῶν πολὺ θλιβερωτέρων;

Ὁ Φριδερίκος δὲν ἐδίστασε καὶ ἅμα τῇ πρώτῃ εὐκαιρίᾳ ἔλαβε τὴν εἰς Κάννας ἀγούσαν. Ἡ κυρία Διλλιέρ τὸν ὑπεδέχθη κατὰ τὸ σῆθηδες φαιδρῶς. Ἄλλ' ἂν δὲν ἤθελεν εἶνε τόσον πολὺ τεταραγμένος ἐκ τῶν ἀνησυχιῶν του ὁ Πλεμὸν, θὰ παρετήρει εὐθὺς τὴν ἐρυθρότητα τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου τῆς Λευκῆς. Αὐτὴ ἐμάντευσε τὰς σκέψεις του καὶ προῦκάλεσε τὴν ἐκμυστήρευσιν.

— Ἀναχωρεῖς; δὲν εἶνε ἀληθές; ἠρώτησε. Φεύγεις ἀπὸ τὴν Τουλὼνα.

— Ὡ! εἶπεν ὁ νέος μελαγχολικῶς δι' ὀλίγας ἡμέρας μόνον.

— Μόνον... ἀπήντησεν ἡ νεανίς μετὰ πικρίας. Ἐμπρός! ... πρέπει νὰ τὸ πάρω ἀπόφασιν... Προσπάθησε νὰ μὴ πλήξῃ ἐκεῖ πέραν.

Αὐτὰ μόνον εἶπεν οὐδεμίαν ἐπίπληξιν ἢ ὑπαινιγμὸν. Ἐτήρησε στάσιν ἐπιφυλακτικὴν, τοσοῦτον μᾶλλον σκληράν, ὅσον ὁ Φριδερίκος εἶχεν ἀνάγκην ἐνὸς λόγου παρηγορίας καὶ οἴκτου. Εἰς τὴν ὁδὸν, ἣν ἠσθάνετο ἤδη, προσετέθη καὶ ἔτι μᾶλλον ἀλγεινὴ, ἡ ἰδέα ὅτι ἡ Λευκὴ δὲν τὸν ἠγάπα, ὡς τὴν ἠγάπα ἐκεῖνος. Τὸ πνεῦμά του προσέθη ἡρέμα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῶν θλιβερῶν εἰκασιῶν. Ἐσκέφθη ὅτι ἡ νεανίς μετενόει ἴσως διὰ τὰ πρῶτά της διαβήματα, ἐλυπεῖτο, διότι εἶχε δεσμεύσει τὴν ὑπόσχασίν της, πιστεύουσα εἰς τὴν διάρκειαν τοῦ αἰσθημάτων, τὸ ὅποιον ἄλλο τι δὲν ἦτο, ἀναμφιβόλως, εἰμὴ ἰδιοτροπία παιδίου ρομαντικοῦ καὶ χαϊδευμένου. Δι' ἄνδρα, ἔχοντα τὸν χαρακτῆρα τοῦ Πλεμὸν, ἡ τοιαύτη κλίσις ἦτο δυσᾶρεστος. Ἦτο φιλόποπτος ἐν τῇ ὑπερηφανείᾳ του καὶ τὸ εὐερέθιστον αὐτοῦ ἔπλαττε χιμαίρας.

Ὅτε ὁ Πλεμὸν ἀνεχώρησεν ἐκ Τουλὼνος ἡ Λευκὴ ἐνόμισεν ὅτι ἡ νύξ ἐπεσκίασε τὴν καρδίαν της. Ἦγνόει τὴν λύπην καὶ ἡ πρώτη θλίψις ἐκείνη τὴν κατετάραξεν. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχε σκληραγωγηθῆ εἰς τὴν ὁδὸν, εὔρε τὴν θλίψιν ἐκείνην ἀνυπόφορον. Κατεξάνεστη βιαίως μὴ θέλουσα νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἡττάν της. Ἐπὶ τέλους ἦτο εἰκοσαετής, ἦτο παιδίον ἀκόμη. Ἄλλως τε ὁ Φριδερίκος ὁ ἴδιος δὲν εἶχεν εἶπει ὅτι ἡ ἀπουσία του ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ ὀλίγας μόνον ἡμέρας.

Τὸ καλλίτερον, ἐξ ὧν ἠδύνατο νὰ

πράξῃ, ἦτο νὰ ὑποστηριχθῆ εἰς τὰ γεγονότα, καὶ νὰ συντομεύσῃ τὸν χρόνον διαγούσα ὅσον τὸ δυνατόν εὐθυμώτερον. Ἀπέμαξε λοιπὸν τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ προέτεινε εἰς τὴν μητέρα της διαφόρους ἐκδρομὰς καὶ διασκεδάσεις.

Ἐννοεῖται ὅτι κἀποὺς ὑπέκινε τὰ πράγματα. Ἀπὸ τῆς ἐπανόδου του ὁ Λεοπόλδος Γκιδὰλ κατεσκόπευε πάσας τὰς πράξεις καὶ τὰς κινήσεις τῆς νεανίδος. Εὔρεν αὐτὴν εὐειδестέραν, πλὴν ταυτοχρόνως νευρικὴν καὶ ἀνυπόμονον. Ἐσυλλογίσθη ἴσως ὅτι ἀπέμεινον αὐτῷ ἐλπίδες τινες ἐπιτυχίας. Συνέβησαν πολλὰ ἄλλα θαυμασιώτερα παρὰ ὁ ἐξοστρακισμὸς ἔρωτος ἐκ τῆς καρδίας νεανίδος. Ἡ τραχύτης τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ καὶ ἡ ἀγέρωχος ἀξιοπρέπεια τῆς κυρίας Πλεμὸν παρεῖχον αὐτῷ μερικὰ πλεονεκτημάτα. Ἀπέμεινε νῦν νὰ ἐνεργήσῃ αὐτὸς δεξιῶς. Ἀνίκανος νὰ ἐνοήσῃ τὰς ὑπερβολικὰς αὐτὰς λεπτότητας ὁ Γκιδὰλ ἦτο κατὰ πάντα εὐδιάθετος νὰ τὰς χαρακτῆρισῇ ἐχθρικῶς, τοσοῦτῳ μᾶλλον, ὅσῳ ἡ χήρα δὲν ἦτο παρούσα, ὅπως ὑπερασπίσῃ τὸν υἱὸν της. Ἐμεινε εἰς Τουλὼνα ἀναμένουσα τὴν ἐπάνοδον τοῦ Φριδερίκου, ποιούσα μόνον εἰς τὴν ἔπαυλιν τὰς ἀπολύτους ἀναγκαίας ἐπισκέψεις, ὅπως διατηρῶνται ἐνούντες τὰς δύο οἰκογενεῖας φιλικὸι δεσμοί. Ταῦτα πάντα ἔθλιβον ὁπωσοῦν τὴν Λευκὴν, ἣτις ἦτο ἠναγκασμένη ἐν τῇ μονώσει της, καταβιβρωσκομένη ὑπὸ τῆς λύπης καὶ τῆς στενοχωρίας της. Ὁφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ἣτι ἡ κυρία Πλεμὸν δὲν ἐφέρετο ἐπιτηδείως εἰς τὴν περίστασιν ἐκείνην, ὁ δὲ πονηρὸς Παρισινὸς κατενόει πληρέστατα ὁποῖας εὐκολίας ἢ τοιαύτη συμπεριφορὰ τῷ παρεῖχεν.

Κατ' ἀρχὰς ἀφῆκε τὴν Λευκὴν εἰς τὴν θλίψιν της, ἐννοῶν ὅτι τὸ ἀπλούστερον καὶ τὸ ἐπιτηδειότερον ἦτο ν' ἀφήσῃ τὴν θλίψιν ἐκείνην νὰ στηρεύσῃ ἀφ' ἑαυτῆς. Ὡς πρὸς τοῦτο ὁ πεπειραμένος ἀβτὸς ἐγίνωσκε καλῶς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν, ἢ κάλλιον εἶπεῖν, τὴν καρδίαν τῶν γυναικῶν, αἵτινες κέκτηνται τὴν εὐθραστον ἀνατροπὴν τῆς ἐκλεκτῆς κοινωνίας. Ἄμα ὅμως ὡς εἶδε τὴν νεανίδα ἐπανελθοῦσαν εἰς τὴν αἰθουσαν παραιτοῦσαν τοὺς ζοφεροὺς διαλογισμούς της, ὅπως διασκεδάσῃ ἐπ' ὀλίγον, τότε ἐπελήφθη δραστηρίως τῆς μηχανογραφίας του. Ἐν πρώτοις ὠμίλησε φαιδρῶς περὶ τῆς ταχείας ἐξαφανίσεως τῶν ἀνησυχιῶν της καὶ περὶ τῆς χαρᾶς, ἣν ἔμελλε νὰ προξενήσῃ ἡ προσεχὴς ἐπάνοδος τοῦ ἀπόντος.

Κατόπιν, συμμεριζόμενος τὰς ἀφελεῖς σκέψεις τοῦ θεῖου του, ἐξέφρασε τὴν λύπην του, διότι τὸ εὐγενές ἐκεῖνο στάδιον τοῦ ναυτικοῦ ὑπέκειτο εἰς τόσον σκληρὰς ὑποχρεώσεις. Εἶτα δ' ἐπιτηδείως, διὰ παρομοίων ἐπιβούλων εἰσηγήσεων, ἐκλόνησε τὴν πεποίθησιν τῆς νεανίδος. Ὁ Γκιδὰλ ἐνόει ὅτι ἕκαστον αὐτοῦ κέντρισμα, ἐπετύγγανε τοῦ σκοποῦ, ἤκουσε δὲ μίαν ἡμέραν τὴν νεανίδα λέγουσαν :